

Hồi 7

TÌNH VƯỢT GIAN TRUẬN

Phúc Thịnh là một khách điểm kiểu xưa, phòng ốc khá cũ. Lý Minh Sinh «phu phụ» ngụ tại căn phòng nhỏ tận cuối hành lang. Sở Lưu Hương nhận thấy cửa phòng chẳng những đóng kín, đến cửa sổ cũng đóng chặt, tuy là giữa ban ngày nhưng hình như Lý phu phụ còn trốn trong phòng ngủ vùi.

Hai người này có điều gì không dám cho người ngoài biết ?

Sở Lưu Hương hỏi:

—Họ không bước ra ngoài sao ?

Nhóc trọc đầu đáp:

—Chưa hề bước ra, kể từ tối hôm qua nơi này luôn luôn có người canh.

Sở Lưu Hương đảo mắt, bỗng lớn tiếng nói:

—Lý huynh sao lại đến đây ? Có phải Lý huynh bên trong...

Chàng vừa nói vừa đến trước căn phòng, gõ mạnh vào cửa hô lớn:

—Lý huynh, Minh Sinh huynh, tiểu đệ đến thăm đây, mau mở cửa.

Trong phòng lập tức có tiếng mặc y phục kêu sột soạt, qua một lúc lâu mới nghe một giọng nói lười biếng:

—VẬY SAO ? HUYNH ĐÀI TÌM LỘN PHÒNG RỒI.

Sở Lưu Hương cười đáp:

—Là Trương lão tam đây, chẳng lẽ đến thanh âm của hảo hữu mà Lý huynh cũng không nhận ra sao ?

Lại một lúc lâu sau, cánh cửa phòng mới hé mở một chút, một người trẻ tuổi lộ đầu ra, gương mặt trắng nhợt nhạt, đầu tóc bù xù. Y nhìn tới nhìn lui Sở Lưu Hương rồi nhíu mày nói:

—Huynh đài là ai ? Tại hạ không nhận ra.

Sở Lưu Hương cười:

—Người không nhận ra ta, chứ ta nhận ra người.

Thiếu niên kia biến sắc mặt, vội rụt đầu vào, nhưng y chưa kịp đóng cửa lại, thì Sở Lưu Hương đã đưa chân đẩy nhẹ vào, cửa lại bị mở bật ra.

Thiếu niên bị đẩy lui mấy bước, y giận dữ nói:

—Người muốn gì ?

—Ta muốn gì, không lý người còn chưa rõ ?

Trong phòng còn có một phòng nhỏ, cửa chưa đóng kỹ, Sở Lưu Hương nhìn sơ đã thấy có người nằm trên giường đắp chăn kín mít, nhưng lại để lộ ra một đôi mắt nhìn trộm. Một đôi hài thêu màu đỏ nằm trên giường, ở chiếc ghế bên cạnh có để dồn đồng vài chiếc áo và váy thêu cũng màu đỏ.

Lúc này mặt thiếu niên kia chẳng còn chút sắc máu, y xông đến định đóng cửa phòng lại, nhưng Sở Lưu Hương chuyển mình một cái, đã chặn đường y, chàng cười bảo:

—Ta đã tìm được các người, che dấu làm gì nữa ?

Thiếu niên run giọng nói:

—Người... người là người của Tào gia phải đến ?

Sở Lưu Hương nhíu mày:

—Tào gia ?

Thiếu niên đột nhiên quì sụp xuống, mếu máo nói:

—Tiểu nhân đáng chết, xin đại gia cho tiểu nhân một sinh lộ...

Nữ nhân đang nằm trên giường bỗng nháy dựng dậy, trông cô quả nhiên rất trẻ, rất yêu kiều nhưng khá dữ, trên mình cô chỉ khoác một mảnh áo rất mỏng, cơ hồ như nhìn thấu suốt, lộ cả cặp đùi ra. Nhưng cô bất kể, nhào đến trước mặt Sở Lưu Hương, tay chống nạnh miệng lớn tiếng:

—Người đã là người của Tào gia phải đến thì càng hay, người có giỏi cứ về nói với lão họ Tào là ta nhất định đi theo Tiểu Tạ, không bao giờ ta quay về chịu tội sống nữa đâu. Tuy ta có lấy một ít đồ trang sức nhưng những vật ấy cũng là lão tặng cho ta, chưa kể như ta một hoàng hoa khuê nữ phải theo lão đã mấy năm, lấy theo mấy đồng tiền hôi thúi của lão thì có chi là không được ? Người nói đi... người nói đi... có gì không nên chứ ?

Thiếu nữ nói một hơi như đậu tằm nổ, người khác muốn chen vào cũng không được.

Sở Lưu Hương chưng hửng, dở khóc dở cười.

Bây giờ chàng biết mình đã kiếm lộn người, thiếu niên này chẳng phải Diệp Thịnh Lan mà là «Tiểu Tạ», cô gái này càng không phải là người mà chàng đang suy đoán.

Xem ra cô chỉ là một người thiệp của Tào gia đang bỏ trốn, cô thích «Tiểu Tạ», bèn thu thập đồ tể nhuyển cùng Tiểu Tạ trốn ra đến đây. Cả hai biết rằng Tào lão đầu chẳng thể nào dễ dàng bỏ qua chuyện này nên chẳng dám chường mặt ra ngoài.

Sở Lưu Hương vuốt mũi, miệng lẩm bẩm:

—Nếu các người muốn có cuộc sống mới, nên tìm việc làm như người thường mới phải, có đâu lại cả ngày đóng cửa trong phòng mà ngủ.

«Tiểu Tạ» đỏ mặt, vập đầu nói:

—Dạ phải, tiểu nhân nhất định nghe lời đại gia, từ nay làm người đàng hoàng.

Sở Lưu Hương đã bước ra ngoài cửa, nhưng chừng như chưa cam tâm, chàng bất chợt quay đầu lại hỏi:

—Các người từ kinh thành đến, vậy có biết một người tên Diệp Thịnh Lan chẳng ?

Tiểu Tạ đáp:

—Diệp Thịnh Lan ? Đại gia muốn nói đến tiểu Diệp ở trong gánh hát Phú Quý ?

Sở Lưu Hương cảm thấy tim mình đập nhanh, nhưng chàng làm tỉnh nói:

—Đúng vậy !

—Hai hôm trước tiểu nhân có thấy hấn.

—Thấy ở đâu ?

—Hình như hấn ở hẻm Thanh Y phía trước đó, là căn nhà nào thì tiểu nhân không rõ, vì hấn có vẻ thậ thậ, chẳng dám nhìn ai.

Tiểu Tạ mãi nói chẳng để ý, đến khi nói xong nhìn lên thì người trước mặt y đã đi mất.

-----o0o-----

Sở Lưu Hương vừa cảm thấy phấn chấn, lại thấy vui vui. Chàng đoán quả nhiên không sai, Diệp Thịnh Lan quả nhiên trốn tại Tùng Giang Phủ, nhưng chàng không ngờ là Diệp Thịnh Lan thuộc loại hát xướng.

Hẻm Thanh Y là một con hẻm khá dài, ít nhất có hơn một trăm hộ, Diệp Thịnh Lan ở căn nào ? Nhóc trọc đầu vỗ ngực bảo không đầy hai giờ gã sẽ đánh hơi ra manh mối.

Lúc này trời sắp tối, Sở Lưu Hương tìm một quán ăn, đánh một bụng no nê, mới đi tìm Thạch Tú Vân. Chàng tự bảo mình, đây là vì chính sự, chẳng phải tư tình. Chàng có tin những lời tự thuyết phục ấy chẳng ? Chỉ có trời mới biết.

Chỗ ở của Thạch Tú Vân chỉ là một căn nhà khá nhỏ, xem ra mới được sơn phết lại, đến hai cánh cửa gỗ trông cũng mới tinh.

Thạch Tú Vân đang đứng trong sân nhà đuổi gà vào chuồng. Cô mặc y phục vải thô, tóc chưa chải kỹ, để chân trần mang đôi guốc mộc, đứng với câu «guốc phơi chân trắng ngần, chẳng cần mang vớ bọc»¹, trông cô tuy tóc rối áo thô nhưng có sức hấp dẫn đặc biệt.

Sở Lưu Hương đứng ngoài hàng rào tre âm thầm thưởng thức một lúc, mới gọi nhỏ:

—Thạch cô nương, Thạch Tú Vân.

---

* Chú thích: trong đoạn trên có câu «guốc phơi chân trắng ngần, chẳng cần mang vớ bọc». Hai câu này lấy trong bài «Việt Nữ Từ» của nhà thơ Lý Bạch đời Đường như sau:

«Trường can Ngô nhi nữ
 Mi mục diễm tinh nguyệt
 Kịch thượng túc như sương
 Bất trước nha đầu miệt»

Dịch ý: miêu tả một thiếu nữ ven sông ở vùng Giang Tô (đất Ngô chỉ vùng giữa miền nam tỉnh Giang Tô và miền bắc tỉnh Chiết Giang ở Trung Quốc), mặt mày tươi sáng như trăng sao, chân cô mang guốc chứ không mang vớ nên để lộ ra bàn chân trắng nuột nà như sương. Nha đầu miệt là tiếng gọi 1 loại vớ (miệt) của phụ nữ mặc ngày xưa, khi mặc vào chân thì chia riêng ngón chân cái và 4 ngón kia, tạo nên hình chữ Y (có hình tương đương với chữ «nha» của «nha đầu» trong chữ Hoa).

Đại ý toàn bài nói lên nét đẹp tự nhiên của thiếu nữ Giang Tô thuở xưa, chỉ để lộ đôi bàn chân cũng thừa sức quyến rũ (mà hình như chân này hông có bị bó).

Thạch Tú Vân giựt mình, ngửng đầu nhìn thấy chàng, mặt bỗng ửng đỏ, cô chẳng nói câu nào, chỉ cắm đầu bỏ đi như bay vào trong. Đến trước cửa, cô đưa tay ra hiệu bảo Sở Lưu Hương đứng ngoài chờ.

Sở Lưu Hương đành đứng chờ.

Chờ mãi Thạch Tú Vân mới quay ra, tóc giờ đã chải gọn, áo đã thay, chân lại mang đôi hài thêu màu hồng mới tinh.

Sở Lưu Hương bật cười, khẽ nói:

—Đôi hài của cô nhìn đẹp quá.

Mặt Thạch Tú Vân lại đỏ bừng, cô cắn môi, giậm chân nói:

—Công tử muốn đến sao không nói trước một tiếng.

—Ta định ngày mai đến, nhưng tối nay ta không thể không đến được.

Thạch Tú Vân cúi đầu mân mê chéo áo, cô hỏi lại:

—Tại sao ?

Sở Lưu Hương không đáp mà hỏi lại:

—Nhị thẩm của cô đâu rồi ?

Thạch Tú Vân len lén liếc nhìn Sở Lưu Hương rồi đáp:

—Nhị thẩm dậy sớm lắm, nên giờ đi ngủ rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Cô ra ngoài được chăng ?

—Đã trễ rồi công tử còn kêu tôi ra làm gì ?

Hơi thở của cô chùng như gấp rút thêm, giọng nói hơi run, khiến Sở Lưu Hương cảm thấy một thoáng rung động dấy lên trong lòng, không đành được chàng đưa tay xuyên qua hàng rào nắm lấy tay Thạch Tú Vân.

Tay của cô rất nóng. Thạch Tú Vân vội nói:

—Mau buông tay, coi chừng nhị thẩm tôi bắt gặp.

Sở Lưu Hương cười hi hi:

—Ta không sợ, với lại nhị thẩm đã đi ngủ rồi.

—Công... công tử chẳng phải người tốt, tôi không đi, xem công tử làm gì ?

—Cô không ra đây thì ta cũng không đi.

Thạch Tú Vân liếc nhìn Sở Lưu Hương, khế thở dài nói:

—Công tử thực là khắc tinh của tôi...

Bất chợt có tiếng người trong nhà vọng ra:

—Tú Vân, có ai đến đó ? Mi đang nói chuyện với ai ?

Thạch Tú Vân vội vã đáp:

—Dạ không có ai cả, chỉ là một con chó hoang.

Cô lại nhìn Sở Lưu Hương, bỗng bật cười khúc khích, néo tay chàng một cái thực mạnh, phụng phịu bảo:

—Gặp đến công tử đúng là vận xui của tôi.

Nói xong cô quay mình chạy ra cổng.

Sở Lưu Hương nhìn mớ tóc tung bay của Thạch Tú Vân, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào, phảng phất như lại trở về thời thiếu niên xa xưa, thuở chàng cùng cô bé hàng xóm lén trốn ra bờ hồ đi câu đêm, tuy chẳng bắt được con cá nào, nhưng giữ lại rất nhiều nụ cười.

Thạch Tú Vân đã bước ra ngoài cổng nhưng chỉ dừng đấy chẳng bước qua. Sở Lưu Hương không dẫn được, chàng bước đến ôm choàng lấy cô cắn một cái.

Thạch Tú Vân xấu hổ kêu lên:

—Công tử tính làm gì ?

Sở Lưu Hương cười:

—Lúc nãy chẳng phải cô bảo rằng ta là một con chó hoang sao ? Chó hoang hay cắn người lắm.

Thạch Tú Vân cắn môi bảo:

—Chẳng những là chó hoang, gần như là chó điên.

Sở Lưu Hương bỗng «sủa» một tiếng, há miệng thật lớn.

Thạch Tú Vân bật cười quay mình chạy trốn, sau lưng có Sở Lưu Hương đuổi theo.

Sao trời lấp lánh, không gian tràn ngập một niềm ấm áp, ngoài ruộng lúa đã chín, từng hàng lúa rạp mình trong gió đêm, trông tựa như từng con sóng biển.

Ai bảo đời người là chén rượu đắng ?

-----o0o-----

Thạch Tú Vân chùng như đã cười đến thở không ra hơi, cô chạy mãi chạy mãi, bất chợt cô ngã nhào trên đồng rạ bên vựa lúa, vừa thở hào hển vừa kêu nhỏ:

—Ai cứu tôi với! Có con chó điên cắn người!

Sở Lưu Hương ngào đến ôm chầm lấy Thạch Tú Vân, cười nói:

—Cứ kêu đi, chẳng có ai đến cứu cô đâu, xem nào, ta muốn cắn cái mũi này, tai này, còn miệng nữa...

Thạch Tú Vân giãy nảy lên, muốn đẩy Sở Lưu Hương ra, nhưng cả người lại nhũn ra chẳng còn sức, thế là cô vùi đầu vào ngực chàng:

—Tha cho tôi đi, lần sao tôi không dám nữa...

Cô không nói hết câu, vì một nụ hôn đã ấn lên môi. Trong khoảnh khắc ấy, toàn thân Thạch Tú Vân như bùng nổ, cô cảm thấy như mình đang rơi xuống phía dưới. Mặt đất hiện thực như biến thành hồ nước êm ấm, mà thân mình cô đang chìm xuống giữa lòng hồ...

Ánh sao hình như đang nháy mắt với hai người, gió đêm chùng như đang cười khe khẽ, cả ruộng lúa hình như cũng cúi đầu xấu hổ, chẳng tiện nhìn họ.

Thạch Tú Vân duỗi mình trên thảm rạ, nheo mắt hỏi:

—Mình còn đi đâu nữa ?

Sở Lưu Hương đáp:

—Ta sẽ đem cô đi xem một vật, xem xong chắc cô rất kinh ngạc.

----o0o----

Thạch Tú Vân nằm phục trên lưng Sở Lưu Hương, cô cảm thấy mình như đang bay trên mây, từng bức tường, từng hàng cây vụt qua trước mắt. Lần đầu tiên cô được thử một cảm giác mới lạ đầy kích thích này, cô tưởng như chỉ cần ở bên cạnh Sở Lưu Hương thì bất cứ lúc nào cũng có chuyện lạ xảy ra.

Lúc này hai người đã đến một khu vườn rất rộng, họ âm thầm băng qua rừng tre, đến trước một toà tiểu viện, bên trong lá trúc lơ thơ, bên cửa sổ có ánh đèn leo lét.

Bên trong phòng chẳng có ai, chỉ để một cỗ quan tài, trên cây nến trắng những giọt sáp nóng chảy giờ đã đông lại, chỉ còn lại một ngọn đèn hiu hắt, vãi

sô bên cổ quan tài vàng, tạo nên một không khí vô cùng thê thiết. Chiếc bài vị trên bàn thờ có đề chữ «Thi Nhân».

Thạch Tú Vân run giọng hỏi:

—Nơi này là Thi gia trang ?

Sở Lưu Hương đáp:

—Phải.

—Công tử đem tôi đến đây làm gì ?

Sở Lưu Hương không đáp, chàng đẩy cửa giục cô bước vào trong.

Thạch Tú Vân cảm thấy lạnh cả người:

—Công tử thực kỳ lạ, đem tôi đến đây làm gì ?

Sở Lưu Hương mỉm cười một cách thần bí:

—Ta đem cô đến gặp vị Thi cô nương này.

Thạch Tú Vân rùng mình, nghẹn giọng nói:

—Tôi không muốn xem, chúng... chúng ta mau đi khỏi đây đi.

Sở Lưu Hương không để cho cô đi, mà kéo cô đến bên quan tài.

Thạch Tú Vân suýt kêu lên, nhưng cô đã sợ đến nói không ra tiếng.

Sở Lưu Hương mở nắp quan tài ra. Chàng chăm chú nhìn vào bên trong, không biết phía ngoài song cửa sổ có người đang nín thở nhìn trộm chàng, trong mắt chứa đầy sự căm tức. Bỗng nhiên chàng thò tay vào trong quan tài sờ lên mặt người chết.

Thạch Tú Vân sợ muốn ngất đi, răng đánh cầm cập. Cô nghĩ chắc Sở Lưu Hương điên mất rồi.

Hình như Sở Lưu Hương lột ra một lớp da trên mặt người chết, chàng bỗng quay đầu lại nói:

—Cô xem thử, có nhận ra cô ấy chẳng ?

Thạch Tú Vân lắc đầu quây quây:

—Không... không...

Sở Lưu Hương xuống giọng dõ:

—Cô chỉ cần nhìn qua một lần thôi, sẽ hiểu tại sao ta đem cô đến đây.

Thạch Tú Vân ghé mắt nhìn qua, đột nhiên cô bật la lớn.

Người chết trong quan tài lại là thư thư của cô!

Sở Lưu Hương không để tiếng kêu của Thạch Tú Vân kịp phát ra, đã vội bịt miệng cô. Chàng ôm nhẹ vai cô, chờ cho cơn kinh hãi lắng xuống, mới dặn:

—Cô nói nhỏ thôi, đừng làm kinh động kẻ khác, rõ chưa ?

Thạch Tú Vân gật đầu, Sở Lưu Hương vừa buông tay ra, cô vừa rơi lệ vừa nói khẽ:

—Thi thể của thư thư tôi tại sao lại ở đây ?

Trong mắt Sở Lưu Hương lóe lên tia sáng, chàng chậm rãi nói:

—Chỉ vì có người muốn mượn một xác chết khác để thay thế Thi Nhân, thư thư của cô bị bạo bệnh đúng lúc, do đó kẻ ấy mới chọn thư thư cô.

—Không lý kẻ... kẻ này đã thông đồng trước với nhị thúc tôi ?

Sở Lưu Hương thở dài:

—Tiền tài dễ động lòng người, cũng khó trách nhị thúc cô.

Thạch Tú Vân há hốc miệng, thở không muốn ra hơi. Cô không tưởng tượng lại có âm mưu như thế.

Qua một lát, cô lại hỏi:

—Người trong quan tài rõ ràng là thư thư tôi, vậy Thi Nhân ở đâu ?

Sở Lưu Hương nói từng chữ một:

—Nếu ta đoán không lầm, cô sắp gặp cô ấy rồi...

----o0o----

Chờ cho Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân đi khỏi, kẻ trốn phía ngoài song cửa sổ vội vã chạy đi, ánh sao chiếu trên mái tóc bạc, kẻ này hiển nhiên là má Lương.

Chẳng lẽ má Lương đã biết trước thi thể trong quan tài không phải là Nhân nhi của bà sao ? Nếu vậy tại sao bà giả cách bi thương quá độ ?

Không lý vị lão bà hiền lành này cũng có mưu đồ bí mật gì ?

----o0o----

Sở Lưu Hương cầm tay Thạch Tú Vân bằng mình ra, chỉ mong sớm rời khỏi nơi này.

Song ngay lúc ấy bỗng có tiếng người nói:

—Đại thúc, đại thúc gạt Tiểu Bảo, người lớn sao lại gạt con nít.

Chưa dứt lời đã có một người chặn đường Sở Lưu Hương.

Chỉ thấy kẻ này mặt hồng nhuận, nhưng tóc đã bạc, mình mặc một chiếc áo đỏ kiểu con nít, chẳng phải Tiết Bảo Bảo thì là ai ?

Sở Lưu Hương thâm thở dài, chàng đẩy Thạch Tú Vân sang bên, khẽ nói:

—Góc tường có cửa, cô mau đi đi, về nhà chờ ta.

Thạch Tú Vân vì quá sợ đứng cứng một chỗ.

Cũng may Tiết Bảo Bảo chẳng chú ý đến cô, chỉ nhìn Sở Lưu Hương chăm chăm:

—Đại thúc gạt tôi, sao trên trời đâu phải hai vạn tám ngàn bốn trăm ba mươi bảy ngôi.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Không phải à ? Chắc là thúc thúc đếm lộn.

Tiết Bảo Bảo nói:

—Người lớn không thể gạt con nít, vậy mà đại thúc gạt Tiểu Bảo...

Y bỗng ngồi bệt xuống đất bật khóc lớn.

Điều này quả là ngoài dự liệu của Sở Lưu Hương, chàng đành cười dỗi đành:

—Để tối nay thúc thúc đếm lại hết sao trên trời, rồi nói cho Tiểu Bảo biết nhé ?

—Không chịu đâu, không chịu đâu, tối nay đại thúc phải ngồi đếm cùng với Tiểu Bảo, trừ phi đại thúc chịu để cho Tiểu Bảo sờ mũi, bằng không chẳng cho đại thúc đi đâu cả.

Sở Lưu Hương chưng hửng:

—Tại sao Tiểu Bảo muốn sờ mũi thúc thúc ?

—Tại vì chơi với mũi thúc thúc chắc vui lắm.

Sở Lưu Hương bật cười:

—Chơi với mũi của ta ? Mũi ta có gì thích thú đâu ?

—Nếu mũi thúc thúc không có gì thích thú, sao thúc thúc cứ hay sờ mũi ?

Y nháy dựng dậy:

—Tiểu Bảo cũng muốn sờ mũi thúc thúc, không cho sờ thì thúc thúc phải ngồi đếm sao phụ Tiểu Bảo.

Bị người sờ mũi tuy không thoải mái lắm, nhưng cũng còn đỡ hơn đếm sao rất nhiều.

Sở Lưu Hương thực không muốn đôi co với gã điên này nữa, chàng cười gượng bảo:

—Ta để cho người sờ mũi xong thì người không quán theo ta nữa chứ ?

Tiết Bảo Bảo lập tức cười lên:

—Tiểu Bảo chỉ sờ thử một lần rồi cho đại thúc đi.

Sở Lưu Hương thở dài:

—Được, người sờ đi.

Tiết Bảo Bảo cao hứng nhảy nhót như chim, y đưa tay ra từ từ bước đến sờ mũi Sở Lưu Hương.

Nụ cười ngờ ngạc vẫn nở trên môi y, động tác vẫn từ tốn, nhưng đột nhiên nhanh như chớp y điểm vào huyết Nghinh Hương bên cạnh lỗ mũi của Sở Lưu Hương...

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy toàn thân tê đi, sau đó có người khiêng chàng lên.

Chỉ nghe Tiết Bảo Bảo cười khanh khách:

—Thúc thúc làm hỏng việc đếm sao của Tiểu Bảo, bây giờ Tiểu Bảo làm hư đầu thúc thúc.

Y xốc cả thân hình Sở Lưu Hương lên, ném mạnh về phía tòa giả sơn.

Xem ra chàng sắp bị đụng vỡ nát đầu.

-----oOo-----

Thạch Tú Vân chạy đến bên cánh cửa ở góc vườn thì đã thở không ra hơi. Cửa tuy không khóa nhưng có thanh sắt cài ngang.

Thạch Tú Vân vừa thở hào hển, vừa cố nhắc thanh sắt nhưng chẳng may thanh sắt đã bị rỉ sét dính chặt, cô càng gấp lại càng kéo không lên.

Cô muốn điên lên được, chẳng biết Sở Lưu Hương có đến kịp không.

Ngay lúc ấy có tiếng người cười khanh khách:

—Cô đã đến đây thì ở chơi vài hôm, cần gì đi vội thế ?

Thạch Tú Vân sợ mất hồn, chẳng dám ngoảnh đầu lại, vội cong chân bỏ chạy, nhưng mới được vài bước thì cô bị một bàn tay như móng quý vươn ra chụp lấy cổ, chưa kịp kêu lên thì cô đã ngất đi.

----o0o----

Sở Lưu Hương có nằm mơ cũng không ngờ được mình bị một gã điên lừa một võ đầu, càng không tưởng tượng được mình sẽ chết bởi tay của gã.

Tiết Bảo Bảo vừa buông tay là cả thân hình chàng bay đến tòa giả sơn, lúc này tuy chàng đã cử động được, nhưng nếu muốn đổi tư thế thì không kịp nữa. Chàng chỉ còn cách lấy tay ôm đầu, hy vọng có thể ráng chịu trận được, tuy nhiên chàng cũng biết phen này dù không chết cũng toi mất nửa mạng.

Gã điên ấy quả thực chẳng buông tha chàng.

Chỉ nghe «ầm» một tiếng long trời lở đất, đá bay tứ phía, song đầu chàng không bị đụng vỡ, mà giả sơn bị tông lủng một lỗ lớn.

Đầu chàng không lý cứng hơn đá ư !

Tiết Bảo Bảo đang vỗ tay cười lớn, lúc này cũng sửng sốt, bỗng y la lên:

—Không xong, không xong, đầu người này là đầu sắt.

Y vừa la, vừa quay mình phóng đi.

Sở Lưu Hương cảm thấy toàn thân đau nhức, đầu choáng váng, chàng cũng chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cơ hồ như nghe từ trong tòa giả sơn có tiếng người hốt hoảng la lên, nhưng chàng còn hoa mắt nên không nhìn rõ bên trong có người hay chẳng.

Chỉ nghe tiếng người kêu lên kinh ngạc:

—Đây chẳng phải Sở hương soái sao ?

Thanh âm chói tai, vừa nghe chàng đã nhận ra là Hoa Kim Cung.

Sở Lưu Hương cố gắng ngồi lên dụi mắt, mới nhận ra mình rớt lên một chiếc giường, bên cạnh có người đang dùng tay che ngực, chính là Hoa Kim Cung. Ngoài ra còn một nam nhân thu mình lại trong góc.

Thì ra tòa giả sơn này bề ngoài nhìn kiên cố, kỳ thực rất mỏng, chẳng phải làm bằng đá, mà bằng đất sét, bên trên phủ rêu cho giống thực. Nơi đây cũng là chỗ Hoa Kim Cung hẹn hò với nam nhân.

Sở Lưu Hương không nhịn được bật cười, chàng thầm nghĩ vận may của mình cũng không đến nỗi tồi.

Nam nhân kia vội biến ra ngoài nhanh như làn khói.

----o0o----